

Tùy bút những ngày nằm bệnh viện

CHUYỂN HÓA PHIỀN NÃO THÀNH BỒ ĐỀ

Phước Thanh

Hôm nay, mình có hai cái hẹn, một cái gặp Bác sĩ chuyên khoa vào lúc 4 giờ chiều, một cái họp Ban Biên tập Báo Hương Đạo vào lúc 7 giờ tối tại chùa Quang Minh. Một việc bất ngờ xảy ra làm mình phải bỏ lỡ cuộc họp. Số là sau khi khám bệnh xong, Bác Sĩ gửi mình vào Bệnh Viện Footscray nhập viện luôn, không cho về nữa. Mình phải nhờ người đem bài vở đến chùa Quang Minh trao cho quý Thầy, còn mình thì nhập viện luôn ngày hôm đó. Cũng may, mọi bài vở cũng đã xong, như vậy, nếu mình có nằm viện luôn cũng không ảnh hưởng gì đến ‘hòa bình thế giới’!

Mình được nhận vào trại 1 East, nằm chung phòng với một bà cụ người Úc. Không hiểu bà cụ này kiếp trước tu phước báo gì mà bây giờ khách khứa, thân nhân viếng thăm nườm nượp. Những khi Bà có người thăm viếng, Bà rất là vui, thậm chí Bà còn hát nữa.

Chà, thật là nguy hiểm! Sao mà sức khỏe Bà sa sút nhanh thế nhỉ?! Cách đây hai, ba hôm, Bà còn nói cười, tiếp khách, ca hát, thế mà hôm nay Bà nằm thiu thiu, mặc ai đến viếng thăm Bà chẳng màng. Đến tối Bà bắt đầu nói sáng từ đầu hôm đến sáng. Tòai lóng tai nghe thì thấy lâu lâu Bà lại hỏi ‘Who is that?’ ‘Who are you?’. Như vậy, chắc là Bà đang nói chuyện với ma đây! Ma nhà thương thì hằng hà sa số! Thôi kệ, mình tu rồi, đừng thêm sợ. Ma cũng là chúng sanh trong cõi vô hình. Mình cần nên độ họ, chớ không nên sợ họ.

Như thế là mình đã tận mắt chứng kiến được sự vô thường của cuộc sống rồi đó. Mình phải ráng tu thêm nữa mới được. Những bài học Đức Phật dạy nay đã thành hiện thực rồi đó.

Mình đã được chuyển qua trại khác, nằm bốn giường, toàn những bà cụ bệnh nặng ở nursing home chuyển qua. Trái lại với bà cụ hôm nọ, các bà cụ này thật là đơn chiếc, không một người thăm viếng. Thật là tội nghiệp! Nghĩ đến xã hội Tây phương, lúc tuổi già, con cái bỏ cha mẹ vào nursing home, không màng chăm sóc, thăm viếng. Cha mẹ bệnh nặng chuyển qua bệnh viện họ cũng không hay. Có một bà cụ bị của một một chân, thật dễ sợ! Như vậy, nếu so ra, đạo lý Á Đông mình còn hay hơn họ nhiều. Người Việt mình tuy không giàu tiền, giàu bạc, nhưng lại giàu tình cảm và đạo đức.

Các bác sĩ, y tá bệnh viện thật đáng khen ngợi. Họ chăm sóc bệnh nhân với tâm vô phân biệt, họ luôn dịu dàng, ân cần đối với tất cả bệnh nhân, không luận giàu, nghèo, sang, hèn, hoặc sắc tộc. Điều này, bệnh viện ở Việt Nam mình thua xa. Hy vọng một ngày nào đó, khi mức sống vật chất ở đất nước mình khá lên một chút, tệ nạn hối lộ không còn nữa, các bác sĩ, y tá và nhân viên bệnh viện sẽ khôi phục lại được đức tính ‘lương y như từ mẫu’ thì hay biết mấy. Dân tộc mình vốn giàu lòng nhân ái, vậy mà để bị mất đi thì rất là uổng!

Hôm nay, mình lại chứng kiến một lần nữa sự vô thường trong cuộc sống. Bà cụ nằm gần mình đã qua đời. Bà ra đi trong âm thầm lặng lẽ, không một người thân bên cạnh, không một giọt lệ tiễn đưa. Mình âm thầm trì chú vãng sanh cho Bà và nói với Bà vài lời khai ngộ. Khi sống thì ngôn ngữ bất đồng, nhưng bây giờ thì trao đổi với nhau qua cái tâm, mình hy vọng Bà hiểu mình muốn nói gì với Bà mặc dù mình nói bằng tiếng Việt. Thôi thế cũng là xong một kiếp người! Mình

nghĩ rằng Bà không thể vãng sanh Cực Lạc được đâu, dù mình có tụng 100 bài kinh A Di Đà, hoặc niệm một vạn danh hiệu Phật A Di Đà đi chăng nữa, lý do là vì khi sống bà không theo pháp môn Tịnh độ. Bà thiếu ‘tam tư lương’ để làm hành trang lên đường về Phật quốc, cũng giống như bà thiếu vé máy bay làm sao bà bay được? Vậy, từ cái chết của Bà, nhìn lại bản thân mình, mình phải cố gắng niệm Phật nhiều hơn nữa, tin phải thật sâu, nguyện phải thật thiết và niệm Phật phải thật miên mật, để chuẩn bị sẵn cho mình ‘tam tư lương’, đến lúc ra đi không sợ lầm đường, lạc nẻo. Thì ra nằm bệnh viện cũng có nhiều cái hay để học hỏi, để chứng nghiệm!

Hôm nay, mình lại học thêm một bài học đáng giá ngàn vàng. Lúc trước, mình đọc kinh Pháp Hoa, phẩm Đề Bà Đạt Đa, thấy rằng: Lúc Phật sai đệ tử xuống địa ngục vô gián thăm hỏi sức khỏe Ngài Đề Bà Đạt Đa, Ngài trả lời rằng: ‘Tuy thân ta đọa trong địa ngục, nhưng tâm ta lại an lạc tự tại như đang ở cõi thiên’. Mình rất hoài nghi trong lòng, làm sao có thể như vậy được? Nay, mình đã thấy rất rõ, điều mà Ngài nói hoàn toàn là sự thật và mình đã chứng nghiệm ngay từ chính bản thân mình. Hiện giờ, mình đang nằm viện, mình tự ví như đang ở trong địa ngục, vì chung quanh mình, người thì chết, kẻ thì rên khóc kêu la, mê sảng, rồi nào là mổ xẻ, cưa cắt v.v.. Thế mà mình không một chút sợ hãi, mình thường xuyên kéo màn che kín cái giường và nằm quán. Phật dạy: Chúng ta không cần tìm cầu một Niết Bàn nào ngoài tâm cả vì thực sự có đâu mà tìm? Chúng ta chỉ cần biết áp dụng lời Phật dạy vào ngay cuộc sống hằng ngày của mình để chuyển

hóa phiền não thành Bồ đề hầu đạt đến một trạng thái tâm an lạc, thì đó chính là Niết bàn tự tâm vậy. Trước đây, mình chỉ học suông rồi để đó vì chưa có cơ hội thực hành. Nay cơ hội tốt đã đến, mình đã thực hành và đã thành công.

Thật vậy, trải qua một tháng nằm viện, mình không hề buồn phiền, chán nản, ngược lại mình còn học rất nhiều những bài học thực tế quý báu để làm kinh nghiệm cho bản thân. Mình đọc rất nhiều kinh sách, nghe rất nhiều băng kinh, luôn quán sát tự tâm và hoàn cảnh xung quanh để chuyển hóa tất cả phiền não thành bồ đề, vừa rảnh lại xoay qua niệm Phật. Thật là thú vị không biết chừng nào! Mình nhớ lại hồi tu trong chùa, mình rất là bận, mình thậm chí cầu nguyện Long thần Hộ pháp giúp mình có một ngày nào đó cho mình được chút rảnh rang để được nghe băng và đọc sách hầu mở mang thêm kiến thức về Phật Pháp.

Thì nay, các Ngài đã ban cho mình rồi đó. Các Ngài đâu có nói thẳng ra cho mình biết đâu, tự mình phải cảm nhận được ý của các Ngài. Thì nay, mình đã có phước cảm nhận được mật ý của các Ngài nên tranh thủ từng giờ, từng phút để tu học. Thì ra, mình có thể tu trong mọi hoàn cảnh và mình cũng có thể giữ tâm an lạc trong mọi hoàn cảnh. Như vậy là Ngài Đệ Bà Đạt Đa nói rất đúng, chứ đâu có sai. Thời thế cũng không uổng một tháng trời nằm bệnh viện!

Hôm nay, mình được bệnh viện tháo băng. Kết quả tốt. Như vậy là tuần sau mình sẽ ra viện, còn kịp lên Phước Huệ dự lễ Tự Tứ. Đó là điều làm cho mình vui mừng nhất. Hòa Thượng đã từ bi cho phép mình không nhập hạ mùa an cư này để về Melbourne trị bệnh. Như vậy là mình đã ‘an cư kiết hạ’ trong nhà thương. Từ ngày xuất gia đến nay, đây là lần đầu tiên mình an cư một chỗ ‘độc đáo’ như vậy. Tuy nhiên, trước những gặt hái to tát mà mình đã kể ở trên, mình nghĩ cũng lợi lạc cho cuộc đời tu hành của mình không ít. Chắc chắn rằng sau khi xuất viện ra lần này, thái độ tu hành của mình sẽ đổi khác, mình sẽ hướng về phần nội tâm nhiều hơn là hình thức, mình sẽ siêng năng, tinh tấn hơn, trải rộng tâm từ bi ra khắp mọi loài chúng sanh, nhất là những chúng sanh đang đau khổ. Mình cũng cảm ơn tất cả quý Thầy Trụ Trì Chùa Hoa Nghiêm, Thầy Quảng Tiến, quý huynh đệ, quý đạo hữu Phật tử đã trực tiếp đến bệnh viện thăm hoặc gián tiếp gửi lời thăm. Mình tự hứa phải cố gắng sống sao để đừng cô phụ tấm lòng của quý vị!

Sáng nay, sau khi tháo băng xong, có Thầy Trụ Trì Chùa Quang Minh, Thầy Minh Từ, Thầy Thiện Đại, Sư Cô Nguyễn Lưu đến thăm. Thật là một động viên rất lớn đối với mình! Thầy Trụ Trì khuyên mình không nên đi Sydney để dự lễ Tự Tứ vì Bác Sĩ còn bắt mình phải nằm yên trên giường một tuần nữa mới cho xuất viện. Thôi thì mình phải nghe lời Thầy và đành gởi dục vậy. Con cũng kính mong Hòa Thượng thông cảm cho hoàn cảnh của con!

Chà, thật là rắc rối! Người nhà nè mua vé máy bay cho mình rồi. Thời thế cũng vui! Sáng nay sẵn có Bác sĩ đi thăm bệnh,

mình xin phép Bác sĩ luôn, may quá, họ đồng ý với điều kiện là mình không được đi bộ nhiều và phải cử động thật nhẹ nhàng để bảo vệ vết thương. Như vậy là sau khi xuất viện ra là mình đi ngay. Mình sẽ gặp lại Sư Phụ, gặp lại Thầy, quý huynh đệ thân thương, mái chùa thanh tịnh ấm cúng mà mình đã ở đó tu hành suốt mấy năm nay. Ôi không có niềm vui nào bằng!!!

Cuối cùng việc gì phải đến đã đến. Mình đã được xuất viện. Mình ra về mà trong lòng tràn đầy sự nhớ ơn các Bác sĩ và Y tá đã tận tâm trị bệnh và chăm sóc cho mình trong suốt ba mươi hai ngày nằm viện. Mình vừa ngồi trên xe vừa đọc thâm mười điều tâm niệm trong Bảo Vương Tam Muội Luận : ‘Có thân thì đừng cầu không bệnh hoạn, vì không bệnh hoạn thì tham dục dễ sanh’. Như vậy, một lần nữa, nhờ Phật Pháp mình đã chuyển hóa được phiền não hành Bồ đề vậy!

Phước Thanh

